

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **AutoESA, a.s., IČ: 25627538**
sídlem K učilišti 170, 102 00 Praha 102

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2017, č. j. JMK 94008/2017, sp. zn. S-JMK 56124/2017/OD/Př,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a

potvrzeno prvostupňové rozhodnutí Magistrátu měst Brna, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „prvostupňový orgán“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“), ze dne 24. 3. 2017, č. j. ODSČ-37948/16-125.

2. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o správním deliktu žalobce jako provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky X., RZ: X. v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Podle prvostupňového orgánu bylo zjištěno porušení pravidel silničního provozu dne 19. 2. 2016 v 3:15 hod. na pozemní komunikaci třída Kpt. Jaroše 4a v Brně, spočívající v neoprávněném zastavení na chodníku, čímž došlo k porušení povinnosti dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu, mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Tímto jednáním se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Uvedené jednání bylo zjištěno Městskou policií Brno na stejném místě a pozemní komunikaci ještě dne 22. 2. 2016 v 11:41 hod., dne 3. 3. 2016 v 02:29 hod. a dne 23. 3. 2016 v 14:57 hod. Za zjištěná jednání byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a rovněž povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Odvoláním napadené prvostupňové rozhodnutí následně potvrdil žalovaný.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce především namítal, že nemohl nijak zabránit protiprávnímu zaparkování vozidla, neboť vozidlo bylo dne 5. 6. 2015 prodáno panu L. G., čímž došlo ke změně vlastníka i provozovatele vozidla. Uvedené skutečnosti žalobce dokládal správním orgánům kupní smlouvou a sdělením, že první pracovní den po prodeji vozidla byla odeslána datovou zprávou místně a věcně příslušnému správnímu orgánu (Magistrát hlavního města Prahy) plná moc pro nového majitele k provedení registračního úkonu. Žalovaný si uvedenou datovou zprávu, kterou žalobce označil jako důkaz, nevyžádal a nevyvrátil všechny připomínky žalobce uvedené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.
4. Správní orgány nevyhověly návrhu žalobce na výslech nového vlastníka vozidla (vozidlo prodáno panu L. G., přičemž ze smlouvy je zřejmé, že jde o existující fyzickou osobu) a tímto postupem zmařili možnost postihnout za dopravní přestupek skutečného pachatele. Žalobce od počátku plně spolupracoval, vydal všechny dokumenty a označil osoby, které požaduje vyslechnout. Jeho spolupráce však byla marná. Prvostupňový správní orgán k postihu skutečného pachatele uvedl, že „jmenovaný se na předvolání nedostavil“.
5. Podle žalobce byly v jeho případě splněny liberační důvody ve smyslu § 125f odst. 5 písm. b) i § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. Liberační důvody však žalobci nebyly přiznány, přestože je dostupná datová zpráva (zápis v registru silničních vozidel), která prokazuje splnění liberačních důvodů. Podle žalobce byla rovněž porušena zásada ne bis in idem (princip, kdy nelze rozhodovat 2x o téže věci), neboť správní orgán odmítl sloučit opakované totožné skutky s totožným předmětem řízení u stejného orgánu a

stejného provozovatele. Podle žalobce správní orgány věc nesprávně posoudily a nevypořádaly se s připomínkami žalobce.

6. Žalobce dále uvedl, že podle zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 56/2001 Sb.“), žádost o změnu zápisu v registru silničních vozidel podávají společně dosavadní a nový vlastník vozidla. Pokud žalobce vozidlo prodal, neměl reálnou možnost dosáhnout změny v zápisu v registru silničních vozidel bez součinnosti nového vlastníka. Bez ohledu na znění § 2 zákona o silničním provozu žalobce není ode dne prodeje vozidla jeho vlastníkem ani provozovatelem, přestože je zapsán v registru silničních vozidel. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2015, č. j. 4 As 101/2015-29, žalobce uvedl, že provozovatelem vozidla je ten, kdo vozidlo reálně užívá, nikoliv bývalý vlastník setrvačně evidovaný v registru silničních vozidel.
7. Žalobce učinil dotaz na registr vozidel, která vozidla jsou k 31. 12. 2015 stále v jeho „vlastnictví“ a vzhledem k odpovědi opakovaně v únoru 2016 poslal u všech vozidel, kde byl v registru uveden, novou datovou zprávu s plnou mocí a vyplněným tiskopisem Žádost o zápis změny vlastníka. K předmětnému vozidlu byla datová zpráva odeslána dne 27. 2. 2016 v 7:46:08 hod.
8. Žalobci je kladeno za vinu, že nezajistil při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržování povinností řidiče a pravidel silničního provozu, přičemž žalobce nebyl vlastníkem ani provozovatelem vozidla v pravém slova smyslu. Žalobce je v situaci, kdy prodal vozidlo a předal jej novému vlastníku, kterému lze uložit povinnost, aby svěřil řízení osobě poučené, odpovědné a vycvičené. Vlastnictví zavazuje. Je však chybou legislativy, že uvedené povinnosti neukládá novému vlastníkov. Podle žalobce § 2 zákona o silničním provozu odporuje čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod; byl překroucen význam slova provozovatel a též smysl zákonných omezení a trestání.
9. K porušení zásady ne bis in idem žalobce uvedl, že podle § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu je správní orgán povinen vést o deliktech o řízení, dopustil-li se jich provozovatel vozidla. Žalobce ve správním řízení navrhoval sloučení celkem 6 spisů, v nichž prvostupňový orgán vedl řízení proti žalobci s totožným skutkem. K požadavku žalobce prvostupňový orgán uvedl, že tato řízení nespojil do společného řízení, neboť jedno z těchto řízení bylo zastaveno a několik dalších řízení (uvedena přesná spisová značka) se týkala jiného předmětu řízení – jiného vozidla. Požadavek na sloučení všech správních řízení žalobce zopakoval v odvolacím řízení, avšak také žalovaný toto odmítl s odůvodněním, že sice podle § 140 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), může správní orgán na požádání účastníka řízení nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, ale jen tehdy, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků. V tomto případě se ostatní řízení týkala jiného předmětu (vozidla) a uložení jediné pokuty ve společném řízení by bylo dle žalovaného neúčelné.

10. V případě správního deliktu právnické osoby, která vlastní více vozidel, již vůbec nejde o to, který řidič se protiprávního jednání fakticky dopustil, když odpovědnost za jednání konkrétní fyzické osoby je přenesena na právnickou osobu zapsanou v registru. Zákon o silničním provozu neuvádí, že se správní delikt musí týkat pouze jednoho vozidla. Žalobce se pouze domáhá férové aplikace procesního pravidla. Žalovaný se podle žalobce dopustil mylného výkladu ust. § 140 odst. 1 správního řádu, z něhož podle žalobce především vyplývá, že správní orgán „může na požádání účastníka řízení spojit různá řízení“. Jelikož žalovaný v daném případě uzavřel, že konání společného řízení by bylo neúčelné, pak ignoroval speciální právní úpravu v § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, z něhož vyplývá, že dopustil-li se provozovatel vozidla více správních deliktů podle § 125f, o kterých je příslušný vést řízení též obecný úřad obce s rozšířenou působností, vede se o těchto deliktech společné řízení. Žalovaný tedy zcela ignoroval právní úpravu uvedenou v § 140 odst. 1 správního řádu a v § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu, z nichž vyplývá jednak možnost účastníka řízení požádat o spojení různých řízení a jednak direktivní úprava řízení v případě více správních deliktů provozovatele vozidla. Postup žalovaného se tedy minul s uvedenou právní úpravou. Jelikož žalobce uhradil pokutu za totožný správní delikt, nezbývá než předmětné řízení zastavit právě s odkazem na zásadu ne bis in idem.
11. Z výše uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s podanou žalobou, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Věcně setrvává na závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.
13. Odeslání plné moci pro nového provozovatele registru vozidel nepředstavuje splnění liberační podmínky uvedené v § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu. Jde o speciální liberační důvod, pročez liberační důvody uvedené v § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu se nepoužijí. Doložení kupní smlouvy, uzavřené mezi žalobcem a novým provozovatelem vozidla, nemůže být považováno za sdělení údajů o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku, neboť z toho jednoznačně nevyplývá, že v době spáchání přestupku uvedená osoba vozidlo řídila. Nad rámec svých povinností zaslal prvostupňový správní orgán osobě kupujícího dle doložené kupní smlouvy výzvy k podání vysvětlení, avšak tyto nebyly doručeny, neboť na sdělené adrese sídlí pouze městský úřad. Prvostupňový správní orgán tak provedl veškeré nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. S odkazem na judikaturu NSS a též Ústavního soudu žalovaný uvedl, že aplikovaná právní úprava, konkrétně § 125f zákona o silničním provozu, je ústavně konformní. V posuzované věci také nebyla porušena zásada ne bis in idem, neboť uhrazená pokuta žalobcem se týkala jiného předmětu řízení.
14. Jelikož ve věci byly shromážděny dostatečné podklady, vychází napadené rozhodnutí ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, skutkový stav byl správně právně posouzen a nedošlo k porušení práv žalobce, žalovaný soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející prvostupňové správní rozhodnutí, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), že **žaloba není důvodná.**
16. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 14. 3. 2016, 16. 3. 2016, 4. 4. 2016 a 26. 4. 2016 obdržel prvostupňový orgán od Městské policie Brno oznámení o přestupku s tím, že se nepodařilo zjistit pachatele přestupku, přičemž vozidlo bylo k datu přestupků evidováno na žalobce. Prvostupňový správní orgán výzvami ze dne 23. 3. 2016, ze dne 23. 3. 2016, ze dne 6. 4. 2016, 3. 5. 2016 vyzval žalobce pokaždé k uhrazení částky 700 Kč do 15 dnů od doručení výzvy, a dále jej vyrozuměl o tom, že pokud nezjistí po učinění nezbytných kroků pachatele přestupku, zahájí řízení o správním deliktu s provozovatelem vozidla, a dále že žalobce může na místo uhrazení dlužné částky písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku, a to ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení výzvy. Žalobce v reakci na uvedené výzvy doručil dne 23. 3. 2016 (2x pro oba přestupky), dne 7. 4. 2016 a dne 5. 5. 2016 prvostupňovému orgánu kupní smlouvu, fakturu a další listiny, podle nichž bylo dne 5. 6. 2015 předmětné vozidlo prodáno žalobcem panu L. G. Výzvami k podání vysvětlení ze dne 11. 4. 2016 (výzva téhož dne 2x ve vztahu k přestupkům ze dne 14. 3. a 16. 3. 2016), ze dne 25. 4. 2016 a ze dne 23. 5. 2016 prvostupňový orgán vyzval L. G., aby se dostavil (dne 11. 5. 2016, 18. 5. 2016 a 15. 6. 2016) k prvostupňovému orgánu k podání vysvětlení ve věci podezření ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Uvedená osoba se k podání vysvětlení nedostavila a na výzvu ani nijak nezareagovala. Výzvy k podání vysvětlení byly uvedené osobě adresovány na adresu uvedenou v kupní smlouvě, avšak zásilky byly vráceny správnímu orgánu zpět, neboť na uvedenou adresu sídlí pouze městský úřad. Jelikož takto sdělená osoba nebyla kontaktní, správní orgán, aniž by vůči ní zahájil řízení o přestupcích, věci odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a to 3x ke dni 8. 8. 2016 a dále ke dni 13. 7. 2016. Následně příkazem ze dne 9. 1. 2017 (doručen žalobci dne 10. 1. 2017) zahájil prvostupňový správní orgán řízení o celkem 5 správních deliktech žalobce. Dvouletá lhůta pro zahájení řízení byla dodržena, v opačném případě by ve smyslu § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt zanikla. Proti vydanému příkazu žalobce včas podal odpor, čímž byl příkaz zrušen a řízení o 5 správních deliktech dále pokračovalo. Dne 3. 2. 2017 prvostupňový správní orgán vyloučil řízení o jednom správním deliktu ze společného řízení (delikt ze dne 26. 2. 2016) a následně řízení o něm zastavil pro nedostatek podkladů. Prvostupňový správní orgán pokračoval v řízení již jen o 4 správních deliktech, o čemž také informoval žalobce. Dne 16. 2. 2017 žalobci zaslal výzvu k seznámení se s podklady a vyjádření se k podkladům rozhodnutí s tím, že současně dne 15. 3. 2017 budou správním orgánem provedeny mimo ústní jednání důkazy. Uvedenou výzvou byl žalobce současně poučen o všech svých procesních právech a povinnostech. Dne 15. 3. 2017 byl pořízen Protokol o provedení dokazování mimo ústní jednání a seznámení se s podklady rozhodnutí, z něhož je však zřejmé, že se žalobce k tomuto jednání nedostavil a ani správnímu orgánu nedoručil své vyjádření k podkladům

pro vydání rozhodnutí. Jak vyplývá z protokolu ze dne 15. 3. 2017, prvostupňový správní orgán provedl mimo ústní jednání důkazy obsažené ve spisovém materiálu. Následně dne 24. 3. 2017 prvostupňový správní orgán vydal rozhodnutí, kterým dospěl k závěru, že se žalobce jako provozovatel motorového vozidla dopustil celkem ve 4 případech správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu (nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když došlo k porušení pravidel spočívajících v neoprávněném zastavení vozidla na chodníku pro chodce, což představuje porušení povinnosti dle § 53 odst. 2 zákona o silničním provozu mající znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu). Za uvedené delikty byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a rovněž povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Prvostupňové rozhodnutí následně potvrdil svým rozhodnutím také žalovaný.

17. Pokud žalobce namítal, že žalovaný nevyvrátil všechny připomínky uvedené v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, pak k tomu zdejší soud uvádí, že správní orgán není povinen reagovat na každou dílčí námitku či připomínku; jeho úkolem je vypořádat se se smyslem a obsahem argumentace účastníka řízení jako celkem. Takovým požadavkům podle názoru zdejšího soudu žalovaný v předmětné věci dostal. Podstata žalobcovy argumentace od počátku spočívá v tom, že žalobce v době porušení povinností řidičem vozidla již s ohledem na změnu vlastnictví vozidla fakticky nebyl jeho provozovatelem, protože byly naplněny liberační důvody, pro které žalobce za své správní delikty neodpovídá, a dále že správní orgány neučinily vše pro to, aby za dopravní přestupky postihly skutečného pachatele. Žalovaný k tomu v napadeném rozhodnutí mj. uvedl (strana 4 napadeného rozhodnutí), že žalobce byl v době spáchání správních deliktů provozovatelem dotčeného vozidla, přičemž pokud předmětné vozidlo prodal a neměl v úmyslu jej dále provozovat, byl povinen tuto skutečnost v souladu se zákonem č. 56/2001 Sb. oznámit také v registru vozidel. Postup při podání žádosti o změnu údajů je popsán právě v citovaném zákoně, přičemž tato povinnost se vždy vázala především k původnímu vlastníkovu vozidla (provozovateli). Podle žalovaného platí, že pokud žalobce zavázal k přepisu vozidla kupujícího vozidla, pak soukromoprávní vztah mezi zmocněncem a zmocnitelem a nesplnění povinnosti zmocněnce (nepodání žádosti o změnu údajů) nemůže vyvinut původního provozovatele vozidla ze správního deliktu, když vozidlo provozuje *de iure* stále on. Zákonodárce také pamatoval na případ, kdy v mezidobí od podání žádosti o provedení změny údajů v registru vozidel došlo ke spáchání přestupku s předmětným vozidlem, protože stanovil, že v takovém případě provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá. To ale není právě řešený případ, neboť zde k podání žádosti o změnu provozovatele nedošlo. Podle žalovaného reflektuje liberační důvod dle § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu (Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel) pouze splnění povinnosti provozovatele (povinnost podat žádost o změnu) a nelze jej analogicky vztahovat i na situace, kdy např. zmocněnec nesplní povinnost vyplývající z plné moci. Vzhledem k výše uvedenému ve věci nebyl splněn ani obecný liberační důvod dle § 125e. Doložení plné moci registračnímu místu na změnu provozovatele vozidla nemělo žádný vliv a nebylo ani liberačním důvodem. Dále žalovaný uvedl (strana 7 napadeného rozhodnutí), že věc podezření ze spáchání přestupků byla odložena, když prvostupňový správní orgán nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě; žalobce

sice sdělil údaje o údajném řidiči motorového vozidla, této osobě se však nepodařilo doručit výzvy k podání vysvětlení. Zjištěná adresa byla pouze adresou městského úřadu. Z tohoto důvodu bylo s žalobcem jako provozovatelem vozidla zahájeno řízení o správních deliktech provozovatele vozidla. Přestupkový správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatelů přestupků, když dotyčného obeslal, ale protože se sdělené osobě nepodařilo výzvy doručit, bylo by již v rozporu s účelem právní úpravy vyžadovat po správním orgánu učinění dalších kroků ke zjišťování pachatele přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2017, sp. zn. 9 As 271/2016, a ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32).

18. Žalobce namítal, že ode dne prodeje vozidla již nebyl vlastníkem ani provozovatelem předmětného vozidla, bez ohledu na skutečnost, že byl stále uveden v registru silničních vozidel; žalobce tedy zpochybnil svoji objektivní odpovědnost za protiprávní jednání.
19. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 tohoto zákona nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
20. Podle § 2 písm. b) zákona o silničním provozu je provozovatelem vozidla vlastník, nebo jiná osoba, která je jako provozovatel zapsána v registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu nebo obdobné evidenci jiného státu.
21. Podle § 2 odst. 15 zákon ač. 56/2001 Sb., provozovatelem silničního vozidla je osoba, která je v registru silničních vozidel zapsána jako vlastník tohoto vozidla, není-li jako jeho provozovatel v registru silničních vozidel zapsána jiná osoba.
22. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45, „...provozovatelem ve smyslu zákona o silničním provozu je osoba, která je uvedena v registru vozidel jako vlastník. Je-li však registru vozidel uvedena jako provozovatel osoba odlišná od vlastníka, je provozovatelem v širším slova smyslu osoba takto uvedená v registru. Je tak dána priorita evidenčního stavu nad skutečným stavem vlastnického práva nebo jiného práva k vozidlu. Pokud by však evidovaný stav v rejstříku silničních vozidel byl pouze důsledkem snahy se vyhnout deliktní odpovědnosti provozovatele a jako provozovatel (vlastník) vozidla byla v registru silničních vozidel uvedena účelově jiná osoba, než která je vlastníkem nebo která provozuje vozidlo na základě jiného právního titulu, správní orgán by při rozhodování o deliktu provozovatele k evidenčnímu stavu v registru silničních vozidel nepřihlédl. V dané věci tomu však nebylo, neboť jako vlastník byl v registru silničních vozidel v době spáchání prvního deliktu uveden původní vlastník, žalobkyně byla v registru uvedena jako vlastník den poté. Okolnosti změny údajů v registru silničních vozidel tak nezakládají účelový postup původního a nového vlastníka vozidla.“
23. Žalobce dokládal, že vozidlo bylo prodáno L. G. dne 5. 6. 2015. Jednání vykazující znaky přestupků se řidič předmětného vozidla měl dopustit dne 19. 2. 2016, 22. 2. 2016, 3. 3. 2016 a 23. 3. 2016. Správním spisem prochází „karta vozidla“, podle které byl žalobce provozovatelem a vlastníkem předmětného vozidla od 30. 1. 2015 minimálně do 5. 1. 2017 (datum pořízení karty vozidla). V uvedené kartě vozidla nebyla zaznamenána v rozhodném období, tedy období od 30. 1. 2015 do data přestupků dne 19. 2. 2016, 22. 2. 2016, 3. 3.

2016 a 23. 3. 2016 žádná změna, přičemž provozovatelem a vlastníkem předmětného vozidla byl nadále žalobce.

24. Zdejší soud připomíná, že přestože se podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. v případě převodu vlastnického práva k vozidlu předpokládá zápis změny vlastníka vozidla na základě společné žádosti dosavadního a nového vlastníka, tak s ohledem na § 8 odst. 6 zákona č. 56/2001 Sb. může být registrační úkon učiněn prostřednictvím zmocněného zástupce, přičemž vyloučeno není ani vzájemné zastoupení dosavadního a nového vlastníka.
25. Podle zdejšího soudu by bylo nadbytečným, aby si správní orgány vyžádaly od Magistrátu hlavního města Prahy datovou zprávu, ve které žalobce zaslal plnou moc pro L. G., kterého zmocnil k provedení registračního úkonu. Tato skutečnost, kterou ostatně správní orgány v řízení nerozporovaly, ani ve spojení s ujednáním v kupní smlouvě, podle které změnu údajů o vlastníkově a provozovateli vozidla v registru silničních vozidel zajistí na své náklady kupující, k čemuž poskytne prodávající kupujícímu nezbytnou součinnost, zejména pak plnou moc, nemůže zbavit žalobce odpovědnosti za včasný zápis nového vlastníka vozidla do registru silničních vozidel, ani odpovědnosti za případné protiprávní jednání spáchané předmětným vozidlem novým vlastníkem v mezidobí od prodeje vozidla do zápisu nového vlastníka do registru silničních vozidel. Podle zdejšího soudu nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že není možné jiné řešení, než předat vozidlo novému vlastníku, aby byl schopen zajistit evidenční kontrolu a mohl vykonávat svá vlastnická práva a ve lhůtě podle § 8 odst. 2 zákona č. 56/2001 Sb. podat žádost o zápis změny vlastníka vozidla v registru silničních vozidel. Žalobce má možnost při prodeji vozidla postupovat preventivně tak, aby dostál požadavkům zákona č. 56/2001 Sb. a současně se případně vyhnul možné odpovědnosti za jednání spáchané vozidlem, kterým již nedisponuje. Jak dále dovodil Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku ze dne 28.2.2018, č. j. 1 As 222/2017-45, *„Soud si je vědom zvýšených nároků při převodu vlastnického práva k vozidlu, jestliže okamžik změny údajů v registru vozidel není zcela v dispozici prodávajícího a kupujícího, ale je také ovlivněn organizací práce příslušných úřadů. Soud však shledává obecnou aplikovatelnost § 2900 občanského zákoníku o generální prevenční povinnosti, proto postavení původního vlastníka vozidla není zcela bez ochrany proti protiprávnímu jednání nového vlastníka, nehledě k možnosti smluvního ujednání mezi stranami v případě deliktní odpovědnosti dosud evidovaného provozovatele, který již nedisponuje vozidlem.“*
26. Žalobce dále namítal rozpor § 2 zákona o silničním provozu s čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR (pro rozpor ve významu slova provozovatel) a dále s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (překroucení smyslu zákona, zákonných omezení a trestání). Krajský soud této námitce nepřisvědčil. Protiústavnost § 2 zákona o silničním provozu žalobce spojil s důsledky plynoucími z napadeného rozhodnutí a prvostupňového rozhodnutí, kdy byl jako provozovatel vozidla shledán odpovědným za správní delikty. Přitom odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikty ve smyslu §125f odst. 1 zákona o silničním provozu vychází z povinnosti provozovatele vozidla zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu (§ 10 odst. 3 zákona o silničním provozu). V této souvislosti je třeba připomenout nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5.

2018, sp. z n. Pl. ÚS 15/16, jímž byl zamítnut návrh Krajského soudu v Ostravě na zrušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti § 125f odst. 1 citovaného zákona, přitom bylo uvedeno, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt není v rozporu s ústavním pořádkem. Krajský soud v Brně k tomu doplňuje, že jak již uvedl výše s odkazem na závěry rozsudku NSS ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 As 222/2017-45, žalobce se mohl možné odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla preventivně vyhnout, čemuž § 2 odst. b) citovaného zákona zakotvující definici provozovatele vozidla a jiná ustanovení zákona o silničním provozu či zákona č. 56/2001 Sb. nebrání.

27. Krajský soud nemohl žalobci případně přisvědčit ani v tom, že by u něj byly naplněny liberační důvody ve smyslu § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu (plynoucí z toho, že v datové zprávě adresované Magistrátu hlavního města Prahy – orgán příslušný pro zaregistrování změny vlastníka vozidla zaslal žalobce plnou moc udělenou novému vlastníku vozidla k provedení registračního úkonu) nebo ve smyslu § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu s tím, že žalobce nic nemohl činit za tím účelem, aby zabránil protiprávnímu zaparkování vozidla, jehož vlastnictví přešlo na nového vlastníka; žalobce předal prodané vozidlo osobě vybavené řidičským průkazem a oprávněně předpokládal, že tato osoba zná pravidla provozu a bude je dodržovat, přičemž osoba nebyla jeho zaměstnancem, pročž žalobce nebyl schopen na tuto osobu žádným způsobem působit.
28. Podle § 125 odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích podal žádost o zápis změn provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.
29. Podle § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu právnická osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila.
30. Zdejší soud k výše uvedenému uvádí, že jelikož byl žalobce ke dni spáchání deliktů zapsán v registru vozidel jako vlastník a provozovatel vozidla, a žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru vozidel nebyla před tímto okamžikem podána, nelze dovozovat, že byly naplněny liberační důvody podle § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit skutečnost, že žalobce k provedení registračního úkonu zmocnil nového vlastníka vozidla. Otázkou liberace dle § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu se žalovaný zabýval na straně 4 napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce soudu společně se žalobou předložil Žádost o zápis změny vlastníka nebo provozovatele silničního vozidla datovanou dne 27. 2. 2016, tak taková listina nebyla relevantním důkazem o změně zápisu provozovatele silničního vozidla v registru vozidel, neboť zjevně nebyla předložena na příslušný registr vozidel, když v kartě vozidla (založen ve správním spise) taková listina ani zápis na podkladě takové listiny nefiguruje.
31. Pokud jde o tvrzení žalobce, že předmětné vozidlo prodal s tím, že z toho lze dovodit jeho úmysl vozidlo dále neprovozovat, pak k tomu soud uvádí, že žalobce vázala povinnost tuto skutečnost oznámit v souladu se zákonem č. 56/2001 Sb. také v registru vozidel. Postup při

podání žádosti o změnu údajů v registru je popsán právě v citovaném zákoně. Předmětná povinnost vždy zavazovala především původního vlastníka vozidla (provozovatele). Pokud nyní žalobce argumentoval, že k „přepisu vozidla“ zavázal osobu kupující, pak takové soukromoprávní ujednání mezi žalobcem a kupujícím a následné nesplnění tohoto ujednání kupujícím nemůže vyvinut původního provozovatele vozidla ze správního deliktu spáchaného předmětným vozidlem, které de iure stále jako provozovatel provozuje. Právní úprava pouze pamatuje na tu situaci, kdy v mezidobí od podání žádosti až do provedení samotné změny údajů v registru vozidel dojde ke spáchání přestupku s předmětným vozidlem. V takovém případě je stanoveno, že provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, což se ale netýká nyní řešeného případu, neboť k podání žádosti o změnu provozovatele nedošlo. Liberační důvod uvedený v § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu reflektuje pouze splnění povinnosti provozovatele vozidla (podal žádost o změnu údajů v registru), přičemž nemůže dopadat na situace, kdy nebylo postupováno podle zákona. Liberační důvod na straně provozovatele vozidla, kdy za správní delikt neodpovídá, připadá v úvahu pouze tehdy, pokud prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel. O takovou situaci však v nyní posuzovaném případě nešlo. Pokud žalobce tvrdil, že svou ohlašovací povinnost správnímu orgánu registrujícímu provozovatele splnil hned první pracovní den po prodeji vozidla, a to odesláním plné moci pro nového provozovatele (jehož zmocnil k podání žádosti o provedení změny v registru), pak odeslání plné moci registračnímu správnímu orgánu nepředstavuje naplnění liberační podmínky ve smyslu § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu.

32. Pokud jde o § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, tak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2018, č. j. 5 As 279/2017-34, vyplývá, že „Již z prosté systematiky zákona vyplývá, že § 125f nazvaný „správní delikt provozovatele vozidla“, obsahující v odst. 5 samostatnou úpravu odpovědnosti, je lex specialis k § 125e (obecná ustanovení o správních deliktech)“. Stěžovatel byl shledán vinným ze spáchání speciálního správního deliktu, jehož se mohla dopustit nikoli každá fyzická či právnická osoba, ale pouze provozovatel vozidla. Správní orgány proto zcela správně postupovaly dle § 125f zákona o silničním provozu, přitom nikterak nepochybily, pokud stěžovatele nepoučily o možnosti exkulpace...“. Zdejší soud tak uvádí, že § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu je obecnou úpravou, která se ve vztahu ke správnímu deliktu provozovatele vozidla nepoužije. Pokud žalobce v žalobě obecně namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho odvolací argumentací, včetně naplnění liberačního důvodu ve smyslu § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu, pak k tomu krajský soud s ohledem na výše uvedené skutečnosti uvádí, že správní orgány v daném případě nebyly povinny zabývat se naplněním podmínek § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. Liberační důvody ve smyslu § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu se nepoužijí, když ust. § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu je třeba považovat za speciální k ustanovení § 125e odst. 1 citovaného zákona. Krajský soud má za to, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi námitkami žalobce, které uvedl v odvolání.
33. Žalobce také namítal, že správní orgány nevyhověly jeho návrhu na výslech nového vlastníka vozidla pana L. G. a nevyčerpaly všechny možnosti, jak výslechu dosáhnout a potrestat skutečného pachatele přestupků.

34. Z § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu vyplývá, že obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle § 125f odst. 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a ne zahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě (dle písm. a/), nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno (dle písm. b/).
35. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
36. Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.
37. Správní delikt provozovatele vozidla je deliktem subsidiárním; až poté, co nelze s určitostí zjistit řidiče vozidla, který přestupek spáchal, lze činit odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnost řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45).
38. Podle zdejšího soudu samotné tvrzení provozovatele vozidla v rámci podání vysvětlení spočívající v označení osoby, která v předmětné době vozidlo údajně řídila, bez dalšího neodůvodňuje zahájení přestupkového řízení proti takto určené osobě, nýbrž může pouze odůvodňovat předvolání údajného řidiče k podání vysvětlení. K tomu, aby mohla být určitá osoba považována za podezřelou ze spáchání přestupku, musí přistoupit další okolnosti, z nichž by bylo možné dovodit podezření, že tato osoba skutečně měla v rozhodnou dobu automobil v užívání a přestupek s ním spáchala. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, „Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit...pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o

přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

39. Krajský soud ve shodě se správními orgány nepovažuje doložení kupní smlouvy se souvisejícími dokumenty ze strany žalobce za sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve smyslu § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu. Pokud si někdo předmětné vozidlo zakoupil podle předložené kupní smlouvy, nutně to ještě neznamená, že v době spáchání přestupků také předmětné vozidlo řídil. V posuzované věci prvostupňový správní orgán zaslal osobě kupující (vyplývající z doložené kupní smlouvy) výzvy k podání vysvětlení, avšak tyto nebyly doručeny, neboť na takto sdělené adrese (uvedené v kupní smlouvě) sídlí pouze městský úřad. Správní orgán tak učinil veškeré nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když žalobcem označenou osobu obeslal. Výzvy k podání vysvětlení však nebyly takové osobě doručeny, neboť na adrese sídlí pouze městský úřad (v kupní smlouvě byla zjevně uvedena špatná adresa kupujícího). Pokud se sdělené osobě nepodařilo výzvy doručit, bylo by v rozporu s účelem právní úpravy vyžadovat po správním orgánu učinění dalších kroků ke zjištění možného pachatele přestupku (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 5. 2017, sp. zn. 9 As 271/2016). Ve shodě s žalovaným lze také poukázat na rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32, z něž pro provozovatele vozidla vyplývá, že „*striktní dopad předmětné právní úpravy (v podobě povinnosti platit pokutu) do právní sféry provozovatele vozidla, může do jisté míry „tlumit“ prostředky soukromého práva (např. smluvní ujednání o povinnosti řidiče platit provozovateli náhradu zaplacené pokuty)*“.
40. Krajský soud v předmětné věci neshledal rozpor s právními předpisy. Prvostupňový správní orgán na základě oznámení Městské policie Brno o spáchání přestupků nezjištěnou osobou zaslal provozovateli vozidla v souladu s § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvy k úhradě peněžitě částky nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla, přičemž mu k tomu stanovil lhůtu. Výzvy byly žalobci řádně doručeny. Naopak věci týkající se podezření ze spáchání přestupků byly správním orgánem odloženy, neboť správní orgán nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité fyzické osobě. Žalobce sice správnímu orgánu sdělil údaje o možném řidiči motorového vozidla, jemuž měl motorové vozidlo prodat, avšak této osobě se nepodařilo doručit výzvy k podání vysvětlení, přičemž současně nebylo jisté, že kupec vozidla byl současně tou osobou, která v době spáchání přestupků vozidlo také řídila. Z výše uvedených důvodů bylo se žalobcem jako provozovatelem vozidla (dosud zapsaným provozovatelem v kartě předmětného vozidla) zahájeno řízení o správních deliktech provozovatele vozidla, v jehož rámci pak bylo vydáno prvostupňové i druhostupňové rozhodnutí o správních deliktech provozovatele vozidla. S ohledem na výklad provedený výše lze také doplnit, že ve věci nebyl vyrazen liberační důvod ve smyslu § 125f odst. 5 písm. b) zákona o silničním provozu, avšak situace zjištěná u provozovatele vozidla tento liberační důvod nenaplnovala.
41. K případné neústavnosti § 125f zákona o silničním provozu se krajský soud rovněž ve výše provedeném výkladu vyjádřil. I přestože se ústavní soud ve svém odmítacím usnesení meritem návrhu na zrušení předpisu přímo nezabýval, NSS má za to, že jeho usnesení nelze opomíjet. Právní závěry o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu podle NSS nevybočují z ústavních

kautel. Lze tedy dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace prováděná správními orgány a soudy logicky stižena protiústavností. Ústavní soud výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespátňuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.

42. Podle zdejšího soudu s ohledem na výše uvedené skutečnosti byly v projednávaném případě splněny podmínky pro zahájení řízení o správních deliktech provozovatele vozidla. Prvostupňový orgán postupoval v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu a zahájil řízení o správních deliktech provozovatele vozidla, když předtím učinil nezbytné kroky ke zjištění osoby přestupce (a tyto nebyly úspěšné).
43. Krajský soud nepřisvědčil ani poslední uplatněné námitce, týkající se porušení principu ne bis in idem. Žalobce porušení této zásady spojoval s tím, že o všech řízeních tohoto provozovatele vozidla neprobíhalo jedno jediné společné řízení. Žalobce chtěl toto nyní přezkoumávané správní řízení spojit se všemi dalšími řízeními vedenými před prvostupňovým správním orgánem pro delikty podobného typu. Ve shodě s žalovaným k tomu krajský soud uvádí, že podle § 140 odst. 1 správního řádu správní orgán může na požádání účastníka řízení nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak souvisejí anebo se týkající těchto účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení anebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků.
44. Předmětné správní řízení bylo nejprve zahájeno o celkem 5 správních deliktech žalobce, když později řízení o jednom správním deliktu bylo vyloučeno ze společného řízení a následně bylo řízení o tomto deliktu zastaveno. Prvostupňový správní orgán tak pokračoval v řízení pouze o 4 správních deliktech žalobce. Jednalo se o správní delikty mající charakter přestupků ze dne 19. 2. 2016, 22. 2. 2016, 3. 3. 2016 a 23. 3. 2016 (páchány v rozmezí zhruba 1 měsíce), přičemž vždy šlo o neoprávněné stání téhož vozidla (tovární značka Ford, RZ: X.) na chodníku před domem na třídě Kpt. Jaroše 4 v Brně. O těchto správních deliktech bylo tedy správně a v souladu s právními předpisy vedeno společné řízení. Pokud by však mělo být předmětné řízení spojeno i s ostatními řízeními, která se však týkala jiného předmětu řízení (vozidla), pak by uložení jediné pokuty ve společném řízení bylo neúčelné. Počátek správního řízení vedeného s provozovatelem vozidla může být vždy ovlivněn dobou provádění nezbytných kroků ke kontaktování případné fyzické osoby pachatele přestupku (zde kupce vozidla). I z tohoto úhlu pohledu je tedy třeba nahlížet na vhodnost spojení různých správních řízení. V posuzované věci nebyla porušena zásada ne bis in idem, když žalobcem zmiňovaná uhrazená pokuta se týkala zcela jiného předmětu řízení.

V. Závěr a náklady řízení

45. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými, jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

46. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s, podle něhož nestanovili tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, jakožto úspěšnému účastníku řízení, žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. března 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.